

N:o 135.

Af herr **Bogren m. fl.**, om skrifvelse till Kungl. Maj:t angående ny instruktion för de med statsmedel understödda frivilliga skytteföreningarna.

I sammanhang med den motion, n:o 134, som jag i dag inlämnat, rörande lindring i rekrytutbildningen af värnpliktig som är aktiv medlem i af staten understödd frivillig skarpskytteförening, beder jag få fästa Riksdagens uppmärksamhet dels på dessa föreningars arbetssätt och dels på användandet och redovisningen af dem tilldelade statsbidrag. Som jag i här ofvan nämnda motion påvisat, har Kungl. Maj:t senast den 21 juli 1903 fastställt grunderna för det frivilliga skytteväsendets omorganisation. Enligt desamma öfverlämnas åt hvarje skytteförening att själf utse sin instruktör. Som dessa föreningar i allmänhet sakna medel att aflöna en instruktör, utses till denna kräfvande befattning en af föreningens egna medlemmar, vanligtvis den för skyttesaken mest intresserade. Gifvet är, att den sålunda utsedde icke närmelsevis äger den insikt och kompetens, som måste krävas af en dugande instruktör. Ej heller äger han den pondus gentemot sina kamrater, som fördras för att i föreningen införa och uppehålla den disciplin och goda moraliska anda, hvilka äro oundgängliga villkor för att ernå det fostrande resultat, som med denna fosterländska rörelse afses. Då därtill kommer, att de unga ej för närvarande erhålla någon som helst personlig fördel af sitt arbete i en skytteförening, så nödgas

oftast föreningens ledande personer att medelst en massa nöjeställningar locka till sig bygdens ynglingar. Icke sällan ingå dans och starka drycker som viktiga faktorer i dessa nöjeställningar. På många för att ej säga de flesta ställen i vårt land ser därför den allvarligare delen af befolkningen den nuvarande skytterörelsen med en viss oro och bekymmer, då nöjes- och njutningslystnaden inom flera skytteföreningar synas blifva det väsentliga och för ynglingens blickar bortskymma skytterörelsens höga fosterländska mål. Att spriten och dansen äro främmande, ja fiender mot detta mål, torde ej här behöfva nämnas. Utbildningen till fosterlandets försvar måste för ynglingen framstå som en af lifvets allvarligaste uppgifter och som sådan oförenlig med dåliga nöjen.

För att råda bot på det här påpekade missförhållandet inom många af våra skytteföreningar och för att göra föreningens skjutöfningar så instruktiva som möjligt, torde det vara nödvändigt, att för ändamålet fullt kompetent, i orten boende officer eller underofficer af t. ex. sin regementschef förordnas till instruktör i skytteföreningen mot det, att han under sin tjänstgöring som sådan ägde tillgodonjuta sin grads tjänstgöringspengar och eventuellt reseersättning.

Det af staten beviljade anslaget till skytteförening bör uteslutande användas till ammunition och förbrukningsartiklar samt inköp af gevär, där sådana icke i tillräckligt antal tillhandahållas från arméns förråd, och bör anslaget tilltagas så pass stort, att det betäcker föreningens nödiga utgifter för dessa ändamål.

Det bör för instruktör utfärdas en fullständig instruktion, uti hvilken han bland annat ålägges att noga kontrollera skytteföreningens användande af erhållet statsbidrag samt därför till vederbörlig myndighet insända redovisning — allt under ämbetsmannans ansvar. Det nu stadgade redovisningssättet har fört fram ett helt ämbetsverk med ty åtföljande mångskrifveri och formalism.

Med anledning af hvad jag sålunda anfört, får jag vördsamt föreslå Riksdagen att i skrifvelse till Kungl. Maj:t hemställa,

att Kungl. Maj:t behagade utfärda förnyad instruktion för med statsmedel understödda frivilliga skytteföreningar, i hvilken instruktion bland annat bestämmes, dels att till instruktör för sådan skytteförening förordnas kompetent militär ur armén och dels att statsbidrag till förening uteslutande må användas

till ammunition, förbrukningsartiklar och gevär samt att detta bidrag under ämbetsmannans ansvar af instruktören på sätt Kungl. Maj:t bestämmer redovisas.

Det utskott, till hvilket motionen remitteras, behagade vidtaga de redaktionella förändringar i densamma, som kunna anses behöfliga.

Stockholm den 26 januari 1909.

Oscar Bogren. Karl Otto. Gust. Månsson. S. J. Larsson.